

A középnek mondott Európa nyomában III.

In Search of a So-Called Central Europe III.

**Eötvös Loránd
Tudományegyetem**

**Budapest,
Múzeum körút 4.,
A/329.**

**2025. április 11.
11 April 2025**

**Program- és absztraktfüzet
Program and Abstracts**

Program

9.00-9.30	Regisztráció/Registration
9.30-9.45	Megnyitó/Opening speech
10.00-11.30	A Habsburg Monarchia és emlékezete/ The Habsburg Monarchy and its Memory
11.30-12.30	Ebédszünet/Lunch break
12.30-13.30	Plenáris előadás/ Plenary Lecture Németh Orsolya A posztszovjet térség népei és kultúrái a lengyel tényirodalom tükrében
13.40-15.10	Közép-Európa politikai rendszerei és reprezentációik/ Political Systems of Central Europe and their Representations
15.10-15.30	Kávészünet/Coffe break
15.30-17.00	Kortárs diskurzusok Közép-Európáról/ Contemporary Discourses about Central Europe

Részletes program

Detailed program

A Habsburg Monarchia és emlékezete

The Habsburg Monarchy and its Memory

Szekcióelnök/Chair: Szívós Erika

10.00-10.30 Asztalos Annamária:

**Vegyes házasságok Tiszaújlakon a polgári
anyakönyvek alapján 1895-1918 között**

10.30-11.00 Kmetty Klaudia:

**Kulturális diffúzió az Osztrák-Magyar
Monarchiában - Esettanulmány Herczeg Ferenc
első drámájának plágium-afférja alapján**

11.00-11.30 Molnár Dániel:

**Idegen megszállás és elnyomás vagy a
nemzetek közötti kooperáció előnyeinek,
illetve hátrányainak történeti tapasztalata?
A Habsburg Monarchia, mint közös
történeti örökség emlékezete Közép- és
Kelet-Közép-Európában**

Részletes program

Detailed program

**Közép-Európa politikai rendszerei és
reprezentációik**

**Political Systems of Central Europe and their
Representations**

Szekcióelnök/Chair: Scheibner Tamás

13.40-14.10 Jindra Lavrenčíková:

**Shifting Borders, Changing Identities: Yugoslav
Jews and the Question of Central Europe**

14.10-14.40 Fenyvesi Balázs:

**A magyar “spanyolosok” korai
emlékezettörténetének közép-európai
vonatkozásai (1945-1949)**

14.40-15.10 Julia Krawczyńska:

**Przemyśl mint közép-európai város.
Przemyśl város képe a 20. századi közép-
európai irodalomban**

**A szekció vitái angolul zajlanak!
The language of debates is English.**

Részletes program

Detailed program

Kortárs diskurzusok Közép-Európáról

Contemporary Discourses about Central Europe

Szekcióelnök/Chair: Kerekes Amália

15.30-16.00 Lisztóczy Péter:

**Létrehozható-e egy közép-európai
irodalmi kánon?**

16.00-16.30 Csernus-Lukács Szilveszter:

**“Akik megértik egymás történeteit” - a
németországi történetírás legújabb vitája
Közép-Európa különállóságáról**

16.30-17.00 Orsós György:

**Turizmus és nacionalizmus -
Kolozsvár példáján keresztül**

Absztraktok

Abstracts

Vegyes házasságok Tiszaújlakon a polgári anyakönyvek alapján 1895-1918 között

A vegyes házasságok kérdésének megértése csak a történelmi előzmények felvázolása mellett lehetséges, hiszen a vegyes házasságok és az abból született gyermekek vallása nagy vitákat váltott ki a dualizmus korában, éppen ezért ennek ismertetése is célunk a kutatás bemutatása során. A vegyes házasságokat az akkor Ugocsa vármegyéhez tartozó Tiszaújlak település példáján keresztül kívánjuk bemutatni, amihez az időhatárok nem véletlenül lettek kiválasztva. A kutatás kezdetének azért az 1895. évet választottuk, mert ebben az évben vezették be a polgári házasságkötést, a kutatás végét pedig az 1918-ban véget érő első világháború indokolta.

A 19. századi hagyományos vidéki társadalmakban az emberek igyekeztek abból a csoportból párt választani, amelynek maguk is a tagjai voltak, ami a vallási és lokális endogámiára is igaz volt. Azonban felmerül a kérdés, hogy mi volt a helyzet egy olyan településen, ahol több vallási felekezet élt együtt? Tiszaújlak is egy ilyen jellegű település volt, hiszen a vizsgált helység vallási megoszlása sokszínű volt: izraeliták, római katolikusok, reformátusok, görögkatolikusok, evangélikusok és görögkeletiek is éltek a településen. Egy ilyen helységben a házasságkötéseknél az emberek vajon mennyire törekedtek a vallási endogámiára? Ez nyilván attól is függött, hogy mekkora volt a csoport létszáma, hiszen egy kis létszámú közösség esetében igencsak nehéz volt a csoporton belül történő párkeresés, hiszen nehezebb volt mind a társadalmi réteg, mind a vagyoni tényezők tekintetében megfelelő társat találni.

A vizsgálat egyik kiemelkedő kérdése, hogy miként alakultak az izraeliták és keresztények közötti házasságkötések. A polgári anyakönyvezés bevezetése előtt nem engedélyezték, hogy egy izraelita és egy keresztény fél egymással házasságot kössön, az ilyen jellegű frigy létrejöttére csak akkor volt lehetőség, ha az izraelita fél megkeresztelkedett. Felmerül a kérdés, hogy vajon az izraeliták és a keresztény felekezetek mennyire voltak nyitottak egymás felé a kérdésben a polgári házasság bevezetése után?

Kulturális diffúzió az Osztrák-Magyar Monarchiában - Esettanulmány Herczeg Ferenc első drámájának plágium-afférja alapján

Herczeg Ferenc első drámája, *A dolovai nábob leánya* 1893-ban került bemutatásra a budapesti Nemzeti Színház színpadán. A darab befogadástörténete ugyanakkor rendelkezik egy bécsi fejezettel is. Herczeg *Emlékezéseiben* kifejtette, hogyan alakult át a színműve - részben a saját közreműködésével - a bécsi közönség előtt Bernhard Buchbinder osztrák újságíró és színpadi szerző *Die dritte Escadron* című darabjává. A plágium vádja az afférról tájékoztató, csekély mennyiségű forrásban hol burkoltabb, hol nyíltabb formában jelenik meg; ugyanakkor a vizsgált művek között alig fedezhető fel dramaturgiai vagy logikai kapcsolat.

Kutatásom célja a fent ismertetett afféron keresztül kimutatni az Osztrák-Magyar Monarchia két birodalomfele közti kulturális átadás legfontosabb tendenciáit, különös tekintettel a kulturális kódok szabad vagy korlátozott áramlására. Ennek leírására az előadásban felajánlom a kulturális diffúzió fogalmát és modelljét. A modell felállítása a következő kérdésből indul ki: miért tűnt szükségszerűnek Herczeg darabjának jelentős mértékű átdolgozása a bécsi közönség számára? A kulturális diffúzió felajánlott modellje a kulturális transzferkutatás elméleti diskurzusába illeszkedik, és az *histoire croisée* elméletével lép párbeszédbe.

Az esettanulmány során felhasználok a recepcióelmélet, a színházzociológia, a neveltető színház műfajelméletének, valamint a darabok katonai tematikája okán a katonaszociológia tudományos eredményeit. Bécs és Budapest színházi hagyományainak, valamint a két színdarab műfaji meghatározottságának vizsgálatával feltérképezem a vizsgált színházak megcélzott közönségének elvárási horizontját, így módon keresve a választ arra, miért lehetett szükséges Herczeg darabjának radikális átdolgozása. A kutatás magába foglalja a korabeli szerzői jogi konstrukciók vizsgálatát is. A közös kulturális szimbólumokat integrálom a kulturális diffúzió modelljébe, ezáltal elemezve lépésről lépésre a kiemelés és a beillesztés mozzanatait a két színdarab között.

Idegen megszállás és elnyomás vagy a nemzetek közötti kooperáció előnyeinek, illetve hátrányainak történeti tapasztalata? A Habsburg Monarchia mint közös történeti örökség emlékezete Közép- és Kelet-Közép-Európában

Talán a kontinens egyetlen más régiójában sincs olyan szoros összefonódás az egyes államok története között, mint Közép- és Kelet-Közép-Európában. Mindez távolról sem szerves okfolyamatokra, bizonyos kontextusokban értelmezett “egymásra utaltságra”, hanem jelentős mértékben szervetlen körülményekre vezethető vissza, mindenekelőtt a Habsburg-dinasztiának a térség fölött csaknem négy évszázadon keresztül tartó uralmára. Kétségtelen, hogy az itt élő társadalmak már a 16. századot - a “Habsburg Monarchiának” nevezett államhalmaz kialakulását - megelőzően kapcsolatba kerültek egymással nem csupán politikai értelemben, azaz egyes uralkodók, uralkodócsaládok azonosságát tekintve, hanem gazdasági értelemben is, hiszen élénk kereskedelem folyt a régió államai között. Ennek ellenére a történeti köztudatban inkább a Habsburg-uralom közössége él aktívan, amelynek a megítélése azonban fokozottan differens nem csupán nemzetenként, hanem egy-egy országon belül is. Nem meglepő módon a XX. század gyökeres világpolitikai változásai, különösen a trianoni békediktátum nyomán az Osztrák-Magyar Monarchia helyén létrejövő új utódállamokban többnyire olyan nemzeti-politikai identitás alakult ki, amely alapvetően elutasító volt a Habsburg-kor értékelésével kapcsolatban. Mindez az 1990-es évektől kezdődően az egykori kommunista blokk államaiban egyre árnyaltabbá vált, hiszen az ideológiai nyomás alól felszabaduló történettudomány képviselői sok témakörhöz hasonlóan a Habsburg-uralom négy évszázados periódusának történetét is elkezdték felülvizsgálni, újraértelmezni. Talán nem túlzás azt állítani, hogy ennek nyomán napjainkra kialakult a régió történettudományában egy olyan, a Habsburg Monarchiát érintő történeti tudás, amely már lehetővé teszi számunkra annak objektív értékelését, hogy az itt élő nemzetek milyen kulturális, politikai, jogi stb. körülmények között léteztek ebben az államhalmazban. Noha a nemzeti történetírás modellje alapvetően egy-egy állam történetének, s ebből kifolyólag egy-egy politikai közösségnek a Habsburg-dinasztiához való viszonya analízisére törekszik, fontos volna arra is hangsúlyt fektetni a Habsburg Monarchia történeti értékelése során, hogy más nemzetek hogyan ítélik meg saját múltjukat - különösen a Magyar Királysághoz való viszonyukat - e kontextusban. Előadásomban annak vázolására törekszem, hogy a környező országok történészei hogyan gondolkodnak a Habsburg-kor, mint közös közép- és kelet-közép-európai történeti örökség megítélése kapcsán.

Shifting Borders, Changing Identities: Yugoslav Jews and the Question of Central Europe

The identity of Central Europe is a concept that changed throughout the 20th century, depending on geopolitical changes, national policies and cultural ties. One of the groups affected by these changes were the Jews living in inter-war Yugoslavia. Their historical experience reflects a broader debate about the borders of Central Europe - both geographical and symbolic.

This paper focuses on the question of whether and how interwar Yugoslav Jews identified with the Central European space, and what factors shaped this identity. Attention is given to migration and mobility, which played a key role in Jewish life in the region. After the First World War, there were significant population movements, with some Yugoslav Jews migrating between cities such as Zagreb, Sarajevo or Belgrade, while others sought economic opportunities in Austria, Czechoslovakia or Hungary. Political developments in Germany after 1933 affected the Jewish community in Yugoslavia, the attitudes of the local population and the neighbouring states. Yugoslavia was one of the few countries to offer shelter to Jewish refugees in the 1930s, but at the same time it was itself struggling with growing anti-Semitism under the influence of Nazi propaganda and nationalist movements within the state. The role of Czechoslovakia and other Central European countries was ambivalent - on the one hand, there were solidarity ties between Czech, Austrian and Yugoslav Jewish communities, while on the other, Jewish migration was often restricted by strict immigration policies.

The research is based on the analysis of archival materials, contemporary printed materials and memoir literature. It aims to contribute to the discussion on the transformation of identity in Central Europe and to show how this identity was constructed not only by state entities and dominant nations, but also by minority communities that were often confronted with the question of their own belonging to this space.

A magyar “spanyolosok” korai emlékeztörténetének közép-európai vonatkozásai (1945-1949)

A spanyol polgárháborúban a köztársaságiak mellett 1000-1200 magyar önkéntes harcolt, akik döntően szovjet emigrációból, a szomszédos államok magyar közösségeiből és a diaszpórából érkeztek. Az 1945 utáni Magyarországon, mind a vitatott II. Magyar Köztársaságban, mind az államszocializmus éveiben, eltérő jelentéssel és hangsúllyal az egykori interbrigadisták kultusza kiemelkedő szerepet foglalt el az említett rendszerek intézményesített emlékezetpolitikájában, egészen a hazai államszocialista kísérlet '89-es bukásáig. A prezentáció a korszak politikai napilapjainak kvalitatív tartalomelemzésén át fejt fel a magyar “spanyolosok” emlékeztörténetét, különös figyelmet fordítva az említett korai emlékezeti hagyomány regionális aspektusaira. A sikertelen kiugrási kísérlet, az ország 1944-es német megszállása és a nyilas hatalomátvétel mind külföldön, mind a hazai lakosság szemében stigmatizálta a magyar identitást, létrehozva az “utolsó csatlós” narratíváját. Erre a kihívásra a Horthy-rendszer ellenzékéből és az emigrációból verbuválódó új magyar politikai-kulturális elit a “másik Magyarország”-diskurzus megteremtésével válaszolt, amely többszólamú emlékezet a tengelyhatalmakkal szembeni hazai ellenállást emelte pajzsára Bajcsy-Zsilinszkyn át a “spanyolosokig”. A Gyöngyösi-féle Külügyminisztérium megkísérelte az említett személyek és csoportok szerepvállalását felhasználni a szomszédos országok veszélyeztetett magyar kisebbségeinek érdekképviselője és a revíziós sikerek korlátozott megőrzése érdekében. Ebben az emlékezeti hagyományban kiemelkedő szerepe volt a régió birodalmi törekvéseknek kiszolgáltatót kisállamait összefűző szolidaritás gondolatának és az egykori közép-európai önkéntesek spanyolországi fegyverbarátságának. A prezentáció az 1945. július 22-i budapesti nemzetközi “spanyolos” találkozótól fejt fel az önkéntesek emlékeztétét, ahol a régió veteránjai találkoztak Ausztriától Csehszlovákián át Lengyelországig, míg a zárópontot az 1949-es Rajk-per képezi, ami egy regionális leszámolási hullám nyitánya volt, amelynek áldozatai között gyakran találunk zsidókat és egykori “spanyolos” veteránokat.

Przemyśl mint közép-európai város. Przemyśl város képe a 20. századi közép-európai irodalomban

A mai Délkelet-Lengyelországban található Przemyśl az évszázadok során számos nemzetiségnek és nyelvnek adott otthont. Ez nemcsak a város gazdag és változatos építészetében tükröződött, hanem az irodalomban is, akár Przemyśl földjén született, akár annak történelmére és kultúrájának vonatkozott. A 20. század az az időszak, amely a legjellemzőbb Przemyśl városára, mint számos kultúra találkozóponyjára. A két nagy háború tragédiája miatt ez a legfordulatosabb időszak is. Az első világháború kitörése után Przemyśl az egyik legfontosabb stratégiai pont lett az Osztrák-Magyar Birodalom számára a galíciai fronton. Az erőd osztrák, cseh, magyar, lengyel, szerb, ruszin és horvát katonákból állt, a magyar nemzetiségű katonák az állomány több mint 20%-át képezték. Ennek a többnemzetiségű struktúrának az eredménye az volt, hogy lengyel, magyar, cseh, német és sok más nyelvű irodalom született, amely nemcsak a háború eseményeiről szólt, hanem a város multikulturális képét is megteremtette.

A tanulmány célja az, hogy megvizsgálja Przemyśl irodalmi képét a közép-európai irodalomban, és bemutassa, hogy a történelmi és politikai összefüggések hogyan befolyásolták a különböző nemzetek általi percepcióját. A sajátos közép-európaiság keresését a multikulturalizmusra, a régió identitásának egyik kulcselemére, valamint a térségben élő népek sorsát alakító trauma és emlékezet közösségeire alapozom. Jerzy Giedroyc párizsi "Kultúra"-gondolatát folytatva Közép-Európa jelenségét a történelmi tapasztalatokon és időnként a közös területen élő nemzetek különbözőségi jogait és sokszínűségét tiszteletben tartó államok szövetségének tekintem. Ebben az értelemben érdekes Közép-Európát "szövegnek" tekinteni, vagy inkább az intertextualitást mint a közép-európai gondolkodás működésének és fenntartásának szintjét (Upalevski I., Central Europe - a Community of Texts. Intertextuality as a Plane of Functioning and Maintaining the Myth of Central Europe, *Nationalities Affairs*, 48/2016: 160-181). A dolgozat megvizsgálja Przemyśl mint kulturális határterület képét is, amely évszázadokon keresztül a különböző hagyományok, nyelvek és vallások találkozásának, valamint együttélésének helyszíne volt.

Létrehozható-e egy közép-európai irodalmi kánon?

Általános élmény, hogy a térségi irodalmak nyelvi, erőforrásügyi hiányok és a presztízs vélt hiánya miatt nem tudnak oly módon érvényesülni a tágabb irodalmi térben, mint a nagy nyelvek irodalmi. Habár vannak szerzők, amelyek be tudnak jutni a tágabb, világirodalmi kánonba, nem találhatunk erős reprezentációt ezekben a listákban, ha a közép-európai “kis nyelvek” irodalmát nézzük. Ezzel együttesen viszont történelmi, politikai és társadalmi okok miatt mégis létrejön egy reprezentációs ereje ezeknek az irodalmaknak, méghozzá úgy, hogy a világirodalmi kánon hálójához hasonlóan saját, belső csatlakozások, esztétikai és tematikus igények alakulnak ki, ami által önálló “kánonkezdemény” képződik a közép-európai térség irodalmában. Előadásomban a közép-európai régió irodalmi terének tematikus és metaforikus működését, illetve annak a kanonizációhoz fűződő viszonyát vizsgálom. A kutatás előfeltevése, hogy már meglévő tematikus és metaforikus adottságok miatt ez a regionális irodalmi tér önálló térségi kánont is létre tud hozni.

Az előadás céljának megfelelően két, különálló részben kívánom felvázolni a közép-európai irodalom kanonizációjának lehetőségét. Először tárgyalni kívánom a kortárs irodalmi tér tematikus, motivikus sajátosságait, amire ez a kánon építhető. Ennek a kánonnak a keretrendszerét a *The Great American Novel*, Balogh Magdolna *Világirodalom-elméletek Közép-Európából*, illetve Németh Zoltán posztmodernizmus-konceptiója mentén kívánom körbejárni. Előadásom második felében pedig ezt három térségi kortárs mű elemzésével kívánom megindokolni. Az elemezni kívánt művek - Vladimir Balla *Az apa nevében*, Wojciech Kuczok *Bűz* és Borbély Szilárd *Nincstelenek* - térségileg megegyező metaforikus és tematikus sajátosságaira alapozva tervezem egy ilyen térségi kánon jogosságát alátámasztani.

Az előadás összehasonlító irodalomtörténeti megközelítésből kívánja e lehetséges kánon létrehozásának problémáit és lehetőségeit tárgyalni. A kánon kérdését érintve szükséges több, regionális és nemzetközi kánonképződési munka figyelembevétele és felhasználása, továbbá az elemzett művek kapcsán fókuszba kerül a tér- és zoopoétika, illetve a társadalmi és generációs trauma, annak pedig feldolgozása.

“Akik megértik egymás történeteit” - a németországi történetírás legújabb vitája Közép-Európa különállóságáról

A legutóbbi évtizedben Kelet-Közép-Európa, illetve Közép-Európa ismét a társadalomtudományi érdeklődés homlokterébe került, úgy a történetírás, mint a szociológia terén. Ehhez hozzájárult a térség 1990-es “leválása” a keleti bloktól, majd az azt egy-két évtizeddel követő, fokozatos euroatlanti integráció - ami a politikai-gazdasági fogalomkört illeti. Céloom a közép-európai kultúrák és államok közös kulturális, történelmi és geopolitikai vonásainak bemutatása egy, a közép-európai régióról szóló - eddig alig vizsgált - társadalomtudományi vitán keresztül a német tudományosságban. Egyes németországi kutatók 2018-ban robbantották ki ugyanis közös tanulmányukkal a Közép-Európát (vagy “Kelet-Közép-Európát”) érintő német akadémiai élet heves reakcióját kiváltó tézisüket, amelyben tagadták a régió különállóságát és a régió kutatására kialakított intézetek létjogosultságát. A régióra a figyelem a németországi tudományosságban már az 1990-es évek közepén ráterelődött Jörg Baberowski és Mark von Hagen révén, de Közép-Európa kutatói az igazi kihívással két évtized múlva néztek szembe a *Journal of Modern European History* periodika hasábjain. Előadásomban bemutatom az érveket, amelyek alapján a Markus Krzoska, Kolja Lichy, Konstantin Rometsch szerzőhármass kétségbe vonta a régió különállását, ahogy a virágkorát élő regionális történetírás is állást foglalt a kérdésben (Jan Kubik, Pamela Ballinger, John Conelly, Friederike Kind-Kovács, Valeska Bopp-Filimonov). Végül bemutatom azt, hogy miként kelt a Közép-Európa kutatás, mint diszciplína (Central European Studies) a régió védelmére (Joachim von Puttkamer, Peter Haslinger). A vita bemutatása révén lehetőségem nyílik arra is, hogy összegyűjtsem a “Kelet és Nyugat közötti aréna” közös tulajdonságait, amely során annak az univerzális kérdésnek a közelébe kerülhetünk, hogy mi tesz egy régiót régióvá.

Turizmus és nacionalizmus - Kolozsvár példáján keresztül

Kelet-Közép-Európa egyik legrégebbi problémája a nemzet, nemzetiség és nemzetállam fogalmaihoz kötődik. Ezek feloldásához vagy épp konzerválásához kevés társadalmi gyakorlat járulhat úgy hozzá, mint a turizmus. Ez ugyanis egyszerre adhat lehetőséget a *másik* megismerésére, az identitások közötti határok átjárására, de éppúgy lehet az irredenta érzetek kiszolgálója is, például a határon túli nemzeti emlékhelyek felkeresésén vagy az “autentikus” nemzeti identitás megtapasztalásán keresztül. Éppen ezért jogosan merülhet fel a kérdés, hogy az elmúlt bő száz évben milyen szerepet töltött be a turizmus ezeknek a konfliktusoknak a rendezésében? Ehhez Kolozsvár kiváló esettanulmány lehetőségét kínálja, hiszen Erdély központjaként a magyar és román turizmusban is kitüntetett szereppel bír, továbbá az impériumváltások, illetve visszatérő etnopolitikai kísérletek miatt a turizmus is érzékeny és gyorsan változó gyakorlat volt. Előadásomban azt vizsgálom, hogy a város turisztikai imázsa miként változott a huszadik század kezdete óta napjainkig, miben különböznek a román és magyar narratívák emlékezetpolitikai, történetpolitikai tartalmai, illetve ezek miként változnak a nevezett időszakban és miként változott a turizmus jellemző értelmezési módjainak konstruálása? A kérdésekre a nevezett időszakon belül született magyar és román nyelvű útikönyvek elemzésén keresztül keresem a választ, mivel azokból egyszerre érthetjük meg a turizmus változásának eseménytörténetét, illetve azt, hogy miként próbálták meg a turisták térérzékelését, városhoz fűződő elvárásait megkonstruálni a turizmus ezen alrendszerét működtetők. A könyvek narratíváit, illetve képi és térképi forrásait elemezve sikerül választ találni a kérdésekre. Ezek alapján kirajzolódik a két világháború közötti turizmus irredentizmusa, a Ceaușescu-rendszer jelenorientált, propagandisztikus turizmusa, a kilencvenes évek agresszív nacionalista ideológiája és napjaink nosztalgikus és multikulturalizmus felé mutató turizmusa. Az elemzés megmutatja továbbá a román és magyar narratívák eltérő politizáltságát, valamint az eltérő retorikai stratégiáit. Az esettanulmány tehát megmutatja, hogy a turizmus miként reagált a térség nacionalizmusának folyamatos változására az elmúlt száz évben.

**Szent Adalbert Közép- és Kelet-Európa
Kutatásokért Alapítvány**

ELTE EÖTVÖS LORÁND
TUDOMÁNYEGYETEM

**Szervezők: Dauner Tamás, Bersán Bernadett,
Fenyvesi Balázs Kmetty Klaudia, Lisztóczy Péter**